

James W. Carey. (1992). *Communication as culture: Essays on media and society*. NewYork: Routledge. Pages 242.

โดย กาญจนา แก้วเทพ*
kkaewthep@hotmail.com

นับตั้งแต่ช่วงทศวรรษ 1970 เป็นต้นมา ในแวดวงวิชาการด้านนิเทศศาสตร์/สื่อสารศึกษาได้เริ่มเกิดการปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ของการศึกษาวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเกิดการก่อตั้งสำนัก British Cultural Study ที่มหาวิทยาลัยเบอร์มิงแฮมขึ้นในประเทศอังกฤษ สำหรับแนวคิดหลักของกระบวนทัศน์ใหม่นี้ก็คือ การนำเสนอแนวทางการศึกษาที่เรียกว่า “วัฒนธรรมศึกษาเชิงวิพากษ์” (critical cultural study) เข้ามาศึกษาวิจัยเหตุการณ์/ปรากฏการณ์ทางการสื่อสารนานาชาติ

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า เมื่อกล่าวถึงกระบวนทัศน์ใหม่ด้านสื่อสารศึกษานั้น ในแวดวงวิชาการไทยมักจะมีการอ้างอิงถึงอิทธิพลดังกล่าวจากสำนักเบอร์มิงแฮม ประเทศอังกฤษรวมทั้งสำนักคิดต่างๆ ที่ถือกำเนิดขึ้นในทวีปยุโรป (เช่น ทฤษฎีสัญญา) แต่ทว่า ในความจริงแล้ว กระบวนทัศน์หลักด้านสื่อสารศึกษาที่ทรงอิทธิพลในแวดวงวิชาการไทยนั้น เป็นสำนักคิดจากประเทศสหรัฐอเมริกาเกือบทั้งหมด หากทว่า กลับไม่ค่อยมีการกล่าวถึงกระแสแนวคิดด้านวัฒนธรรมศึกษาในสหรัฐอเมริกากันเท่าใดนัก

สิ่งที่ขาดหายไปข้างต้นนั้น จะพบได้ในหนังสือของ James W. Carey เรื่อง *Communication as Culture* เล่มนี้ เนื่องจากเนื้อหาทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ได้ใช้เรื่องราวที่เป็นสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในแวดวงสื่อสารศึกษาของสหรัฐอเมริกาในช่วงของการก่อตัวและการพัฒนาแนวทางการศึกษาการสื่อสารด้วยวัฒนธรรมศึกษาเป็นหลัก

หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยบทความ 8 ชิ้นของผู้เขียนซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ ส่วนแรกเป็นเนื้อหาว่าด้วยแนวคิดเชิง “วัฒนธรรมศึกษา” ที่ก่อตัวขึ้นมาในสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และส่วนที่ 2 ได้เจาะลงไปศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเทคโนโลยีการสื่อสารกับวัฒนธรรมเป็นการเฉพาะ

อันที่จริง มนุษย์เรามีการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ มาช้านานแล้วนับตั้งแต่เริ่มต้นมีการรวมกลุ่มของมนุษย์ แต่ทว่า สำหรับการจัดการศึกษาเรื่องการศึกษาที่จัดทำอย่างเป็นระบบ

* รองศาสตราจารย์ ประจำคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระเบียบ โดยดำเนินการอยู่ในสถาบันการศึกษานั้น เพิ่งเริ่มเกิดขึ้นในโลกตะวันตกเมื่อต้นศตวรรษที่ 20 นี้เองในยุคสมัยของการสื่อสารรูปแบบพิเศษชนิดหนึ่งคือ การสื่อสารมวลชน ดังนั้น ในกระบวนการนี้จึงให้ความสนใจกับการศึกษาสื่อมวลชนเป็นพิเศษ โดยมีกรอบทฤษฎีกลุ่มพฤติกรรมนิยม (behaviorism) ซึ่งมีอิทธิพลในยุคสมัยนั้นหนุนหลัง มีพื้นฐานที่เชื่อในพลังการโน้มน้าวของสื่อมวลชน สนใจการสื่อสารแบบทางเดียวซึ่งเป็นคุณลักษณะของสื่อมวลชน สนใจการสื่อสารในความหมายของ “การถ่ายทอดข่าวสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร” รวมทั้งสนใจการวิเคราะห์เนื้อหาสารและความถี่ของการใช้สื่อในแง่ปริมาณ ฯลฯ ตัวอย่างที่กล่าวมานี้คือคุณลักษณะของกระบวนการหลักของการสื่อสารศึกษาที่ Carey เรียกว่า กระบวนการสื่อสารเชิงการถ่ายทอด (transmission paradigm) และปริณิณที่การสื่อสารถูกนำไปใช้มักจะเป็นแนววงการเมือง (เช่นการสร้างสาธารณสมบัติ) หรือธุรกิจ/การโฆษณาสินค้า เป็นต้น

แต่ทว่าดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วว่า ในช่วงทศวรรษ 1970 ได้เกิดกระบวนการทัศน์ใหม่ด้านสื่อสารศึกษาที่มีคุณลักษณะตรงกันข้ามกับกระบวนการทัศน์แรก เช่น การให้ความสนใจกับสื่อและการสื่อสารหลากหลายประเภท กรอบทฤษฎีหนุนหลังเปลี่ยนมาเป็นกลุ่มทฤษฎีประกอบสร้างนิยม (social constructionism) เป้าหมายของการสื่อสารนั้นเน้นการสร้างความสัมพันธ์ (relation building) หรือการสร้างการเข้าใจร่วมกัน/สัมมาพินิจ การมีส่วนร่วม ความเป็นมิตร การมีความเชื่อร่วมกัน (ซึ่งมีความหมายเชิงศาสนา) มากกว่าการโน้มน้าวชักจูง เน้นการสื่อสารแบบสองทาง สนใจความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารกับมิติทางวัฒนธรรม Carey เรียกกระบวนการทัศน์ใหม่นี้ว่า กระบวนการสื่อสารเชิงพิธีกรรม (ritualistic paradigm)

กล่าวเฉพาะสำหรับในสหรัฐอเมริกาผู้เขียนระบุว่า คำว่า “การสื่อสาร” (communication) ได้ถูกนำมาใช้ในหมู่ประชาชนเมื่อราวศตวรรษที่ 19 และได้ใช้ใน 2 ความหมาย กล่าวคือ ประเทศสหรัฐอเมริกานั้นได้รวมตัวเป็นประชาชาติขึ้นมาได้เพราะการสื่อสาร 2 ชนิด ชนิดแรกคือ ถนน ที่ให้ความหมายของ “การสื่อสาร” ว่าเป็น “การคมนาคมขนส่งข่าวสาร” (transportation) ที่อยู่ในกระบวนการเชิงการถ่ายทอดข่าวสาร เพราะการส่งข่าวสารนั้นจะต้องกระทำการผ่านเส้นทางการคมนาคม เช่น ถนน รถม้า รถไฟ และชนิดที่สองคือ หนังสือพิมพ์ ที่ให้ความหมายของ “การสื่อสาร” ว่าเป็น “การเชื่อมความสัมพันธ์” (communication) ที่อยู่ในกระบวนการเชิงพิธีกรรมเนื่องจากหน้าที่แรกเริ่มของหนังสือพิมพ์คือการเชื่อมประสานความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนที่อยู่ห่างไกลจากท้องถิ่นต่างๆ และเข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองร่วมกัน

ถึงแม้ว่า ความหมายของการสื่อสารในเชิงพิธีกรรมที่มีวิวัฒนาการมาจากด้านศาสนานั้น จะเกิดขึ้นก่อนความหมายของการคมนาคม/การถ่ายทอดข่าวสาร แต่ทว่า ความหมายของการสื่อสารในแบบที่สองก็เข้าครอบครองกลายเป็นความหมายหลักในแวดวงวิชาการ โดยมีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นตัวสนับสนุน Carey ยกตัวอย่างของการสื่อสารยุคแรกของสหรัฐอเมริกาคือ โทรเลขที่สามารถเอาชนะเรื่องระยะทางและความเร็วในการสื่อสารได้ และเมื่อนึกถึงการสื่อสาร ผู้คนก็มักจะนึกถึงการส่งและถ่ายทอดข่าวสารผ่านโทรเลข (แบบจำลองการสื่อสารส่วนใหญ่ก็พัฒนามาจากการส่ง-รับโทรเลขนี้เอง) ผู้เขียนจึงกล่าวว่า การส่งโทรเลขในระยะเริ่มต้นนั้นมิได้ส่งเพียงแค่ข่าวสารเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการส่งความนึกคิดแบบใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นด้วย

ในบทความแรกของหนังสือซึ่งต้องการจะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างการใช้กระบวนทัศน์ทั้งสอง ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างการศึกษาเรื่อง ข่าวในหนังสือหนังสือพิมพ์ เนื่องจากกระบวนทัศน์นั้นจะทำหน้าที่เปรียบประดุจไฟฉายที่ใช้ส่องให้เห็นแง่มุมของปรากฏการณ์ ดังนั้น หากใช้กระบวนทัศน์เชิงการถ่ายทอดข่าวสาร ผู้ศึกษาก็จะมองเห็นว่า ในระดับการผลิตข่าว นักหนังสือพิมพ์ก็จะใช้คุณค่าข่าว (ที่ดูเป็นธรรมชาติและเป็นหลักสากล เช่น มนุษย์ไม่ว่าจะในยุคสมัยใดจะมีความกระตือรือร้นอยากรู้อะไรต่าง ๆ) เป็นเกณฑ์ตัดสินใจ และสนใจเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารผ่านสื่อประเภทต่างๆ รวมทั้งสนใจผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้รับสาร แต่หากใช้กระบวนทัศน์เชิงพิธีกรรม ผู้ศึกษาก็จะเห็นว่า ข่าวและคุณค่าข่าวนั้นเป็นผลผลิตทางประวัติศาสตร์ในยุคสมัยหนึ่งๆ เป็นเพียงความต้องการของชนชั้นกลางในศตวรรษที่ 18 เท่านั้น รวมทั้งการอ่านข่าวนั้นก็เป็นเสมือนพิธีกรรม กล่าวคือเรารู้อยู่แล้วว่า ข่าวนั้นจะเป็นเรื่องอะไร ข่าวจึงทำหน้าที่เพียงแค่บอกย้ำความเชื่อที่เรามีต่อโลกเท่านั้น เช่น ความเชื่อที่ว่า ความรักของแม่ที่มีต่อลูกเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ เป็นต้น

สำหรับสำนักคิดที่บุกเบิกเส้นทางการศึกษาการสื่อสารด้วยกระบวนทัศน์ใหม่ในสหรัฐอเมริกานั้น คือ สำนักชิคาโกที่เริ่มต้นศึกษาวิจัยตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19 ต่อเนื่องมาจนถึงทศวรรษ 1920 ตัวอย่างนักคิดคนสำคัญของสำนักนี้ได้แก่ J. Dewey, W. Lippmann, G. H. Mead, Charles Cooley, Robert Park, Erving Goffman เป็นต้น นักคิดเหล่านี้มีจุดร่วมกันคือ การใช้ทัศนะแบบกระบวนทัศน์ใหม่ในการศึกษาโดยใช้กรอบทฤษฎีการประกอบสร้างนิยามที่เสนอว่า สิ่งที่เราเรียกว่า “ความเป็นจริง” นั้น มิใช่ “สิ่งที่มีอยู่แล้ว” (reality is not given) หากแต่เป็น “สิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้น” (reality is constructed) ตัวอย่างเช่น “แผนที่” ซึ่งปกติเรามักจะคิดว่า แผนที่ก็คือ ภาพตัวแทนของโลก แต่ความจริงแล้ว แผนที่ที่ถูกประกอบสร้างจากสหรัฐอเมริกา รัสเซีย จีน ญี่ปุ่น นิวซีแลนด์ ไทย ฯลฯ ล้วนแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ คำนิยามของคำว่า “ข่าว” จากกระบวนทัศน์ใหม่จึงแตกต่างจากกระบวนทัศน์เดิมที่เสนอว่า ข่าว

คือการรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่กระบวนทัศน์ใหม่จะเสนอว่า ข่าวคือเหตุการณ์ที่ถูกประกอบสร้างขึ้น

การสื่อสารในทัศนะของสำนักชิคาโกจึงหมายถึง กระบวนการทางสังคมที่เป็นรูปแบบเชิงสัญลักษณ์ (สำนักนี้ได้รับอิทธิพลมาจากนักมานุษยวิทยาชื่อ C. Geertz) ที่ถูกสร้างขึ้น ถูกเรียนรู้ให้เข้าใจ ถูกใช้ ถูกธำรงรักษา และถูกถ่ายทอดจากรุ่นต่อรุ่น ซึ่งนิยามเช่นนี้มีความสอดคล้องกับคำนิยามของคำว่า “วัฒนธรรม” นั่นเอง และในขณะที่กระบวนทัศน์เดิมจะสนใจความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารกับการโน้มน้าวทางการเมืองและเศรษฐกิจ กระบวนทัศน์ใหม่กลับเห็นว่า การสื่อสารที่เป็นเรื่องทางวัฒนธรรมและสัญลักษณ์นั้นน่าจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมิติเชิงสุนทรียะ อารมณ์ความรู้สึก ความเชื่อทางศาสนา/พิธีกรรม ซึ่งเป็นมิติที่ถูกมองข้ามจากกระบวนทัศน์เดิม

ในบทความที่ 2 ซึ่งผู้เขียนได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทางสังคมและการสื่อสารในสหรัฐอเมริกาว่า ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 คือทศวรรษ 1960 ผลงานของสื่อมวลชนทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเพลง ภาพยนตร์ นิตยสาร ฯลฯ มักจะถูกขนานนามว่า “pop culture” ปรากฏการณ์นี้ทำให้มีกลุ่มนักวิชาการออกมาท้าทายที่ปกป้องหรือประณามผลงานดังกล่าว แต่ทว่า กลับไม่ค่อยมีการศึกษาผลงานเหล่านี้อย่างจริงจังเนื่องจากแนวทางการศึกษาสื่อมวลชนจะถูกกระแสนิยมพฤติกรรมนิยม/การศึกษาผลกระทบ (behaviorism/effect-impact study) กลบเลือนสนิท ทั้ง “มวลชน” และ “สื่อสารมวลชน” จึงถูกมองในแง่ของ “ผลกระทบ” เท่านั้น และทำให้การศึกษาสื่อแบบใหม่คือสื่อสารมวลชนแยกตัวออกไปสื่อแบบเดิมคือวรรณกรรมและศิลปะ แนวทางการศึกษาด้วยวิธีการตีความ การวิพากษ์วิจารณ์ การเปรียบเทียบจึงหลุดหายไปจากสื่อมวลชนศึกษา และแม้ว่า ในช่วงต่อมาคือ ทศวรรษ 1970 จะเริ่มมีการศึกษา pop culture กันบ้าง แต่ก็ยังสนใจมิติเชิงอำนาจและการครอบงำ มิใช่มิติเชิงสุนทรียะ ส่วนตัวแปรวัฒนธรรมในกรอบทฤษฎีของพฤติกรรมนิยมนั้นจะถูกลดทอนสถานะลงไปเป็นเพียง “ปัจจัยที่มีมาก่อน” (antecedent) เท่านั้น

และในบทความที่ 2 นี้ Carey ได้เปรียบเทียบกระบวนทัศน์เดิมในสื่อสารศึกษา กับกระบวนทัศน์ใหม่ในระดับทฤษฎีให้เห็นอย่างชัดเจนขึ้น แบบจำลองหลักๆ ภายใต้อกรอบทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้น ก็คือ แบบจำลองสาเหตุ-ผลลัพธ์ (causal model) และแบบจำลองบทบาทหน้าที่ (function model) ผู้เขียนกล่าวว่า กระบวนทัศน์วัฒนธรรมศึกษานั้นจะไม่สนใจที่จะค้นหากฎต่างๆ ที่ควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ รวมทั้งไม่สนใจที่ทำนายแบบแผนพฤติกรรมสื่อสารด้วย หากแต่จะสนใจว่า มนุษย์นั้นตีความหรือให้ความหมายแก่พฤติกรรมทางการสื่อสารอย่างไร (แนวคิดเช่นนี้ได้รับอิทธิพลมาจาก Max Weber)

และในการตีความนั้น จะต้องคำนึงถึง “บริบทแวดล้อมการสื่อสาร” อยู่เสมอ และถึงแม้ว่า ประเด็นหรือวัตถุดิบที่ศึกษาจะเป็นเพียงเรื่องเล็กๆ เช่น การศึกษาโทรศัพท์มือถือ แต่ทว่า ก็ต้องสนใจพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่าง “การสื่อสาร” กับ “บริบทอื่นๆ” เช่น มือถือประเภทหนึ่งๆ นั้นอยู่ในช่วงยุคเวลาใด คนกลุ่มต่างๆ มีประสบการณ์กับมือถือในแต่ละช่วงเวลาอย่างไร ใครมีอำนาจในการกำหนดการใช้มือถือ สื่อใหม่ประเภทนี้เข้ามาเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ในชุมชนอย่างไรบ้าง เป็นต้น

ในบทความที่ 3 ผู้เขียนได้ขยายแนวคิดในบทความที่ 2 โดยสืบค้นร่องรอยของทัศนะดังกล่าวที่ปรากฏในงานของ Walter Lippmann ที่ได้ศึกษาผลกระทบของหนังสือพิมพ์แบบมวลชน (mass press) ซึ่งเรายังได้ยืมข้อสรุปของ Lippmann เกี่ยวกับ โลกที่อยู่ข้างนอก/กับโลกที่อยู่ในหัวของผู้คน ซึ่ง Carey กล่าวว่า นี่คือรูปรอยแรกเริ่มของแนวคิดเรื่อง “ทฤษฎีภาพตัวแทน” (theory of representation) นอกจากนี้ Lippmann ยังมองเห็นปัจจัยเรื่อง อำนาจ ชนชั้นและสถานภาพในสังคมที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับภาพตัวแทนดังกล่าว รวมทั้งมองเห็นถึงวัฒนธรรมในการทำข่าวว่ามีข้อจำกัดในตัวเองอย่างไร

และในบทความที่ 3 นี้ Carey ได้แสดงให้เห็นถึงเส้นทางวิพากษ์ของกระบวนการทัศน์ใหม่ วัฒนธรรมศึกษาที่ก่อร่างขึ้นมาในแวดวงวิชาการสื่อสารศึกษาในอเมริกัน ซึ่งมีอิทธิพลของปรัชญาแบบปฏิฐานนิยม (positivism) เป็นกระแสหลัก ในช่วงทศวรรษ 1950 P. Lazarsfeld จึงได้เริ่มแยกวิธีการวิจัยออกเป็น 2 วิธี คือ administrative และ critical research ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการแบ่งแยก 2 กระบวนทัศน์ออกจากกัน แต่อย่างไรก็ตาม การปะทะกันระหว่าง 2 กระบวนทัศน์นี้ก็ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะประเด็นเรื่องการศึกษา “อุดมการณ์” ที่มีอยู่ในการสื่อสาร แม้แต่ในตัวเทคโนโลยีการสื่อสารที่ในสายตาของกระบวนการทัศน์เดิมจะมองว่าเป็น “สิ่งที่เป็นกลาง ปราศจากอุดมการณ์ใดๆ” ในขณะที่กระบวนการทัศน์ใหม่กลับเห็นตรงกันข้าม (ดังที่ปรากฏในบทความสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้)

ในส่วนที่สอง ซึ่งประกอบบทความอีก 4 บทความนั้น Carey ได้เจาะลงไปที่ประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเทคโนโลยีกับวัฒนธรรม อันที่จริง นักมานุษยวิทยาบางท่านก็ได้ให้ความสนใจพัฒนาทางเทคโนโลยีที่เป็นปัจจัยสำคัญหรือเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมอยู่แล้ว แต่ดูเหมือนว่า คำอธิบายดังกล่าวจะครอบคลุมอยู่เฉพาะสังคมในยุคอดีตเท่านั้น ดังนั้น ในเนื้อหาของส่วนที่สองนี้ ผู้เขียนจึงได้สานต่องานของนักมานุษยวิทยาให้ขยายมาจนถึงสังคมยุคสมัยใหม่ คือ การปฏิวัติอิเล็กทรอนิกส์ เมื่อเกิดการปฏิวัติเทคโนโลยีสมัยใหม่นี้ ในกลุ่มนักวิชาการก็มีทัศนะแยกเป็น 2 กระแส กระแสแรกมองการปฏิวัตินี้ดังกล่าวในแง่บวก ซึ่งเป็นนักวิชาการส่วนใหญ่ในสหรัฐอเมริกาที่เชื่อว่า เทคโนโลยีแบบใหม่นี้จะมีบทบาทสำคัญในการช่วยพัฒนาระบบการเมืองและวัฒนธรรมในสหรัฐอเมริกาให้กลายเป็น

ประชาธิปไตยอุดมคติแบบสังคมนิยมกรีกโบราณ คือ สังคมที่คนทุกคนมีส่วนร่วมโดยตรงในชีวิตสาธารณะ ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งที่มี H. Innis (ซึ่งได้เข้ามาศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยชิคาโก) เป็นตัวแทน เขากลับเห็นว่า เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์นั้นกลับจะทำให้การแผ่ขยายอำนาจของจักรวรรดินิยมเป็นไปอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น

สำหรับบทความที่น่าสนใจอย่างมากในส่วนที่ 2 นี้ คือ บทความสุดท้ายเรื่อง “เทคโนโลยีกับอุดมการณ์: กรณีศึกษาจากโทรเลข” โดยที่ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่า โทรเลขนั้นอาจถือได้ว่าเป็นเทคโนโลยีที่เปิดหน้าประวัติศาสตร์ของเทคโนโลยีการสื่อสารยุคใหม่ แต่ทว่า ยังมีความสนใจในการศึกษาเทคโนโลยีตัวนี้น้อยมาก ผู้เขียนได้อธิบายว่า ความสำคัญประการแรกของโทรเลขก็คือ การแยกความหมายของการสื่อสาร 2 ความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น คือ การคมนาคมและการสื่อสารออกจากกันอย่างแท้จริง และผู้เขียนได้แสดงให้เห็นว่า ผลกระทบจากเทคโนโลยีตัวใหม่นี้มีอยู่ในหลายด้าน เริ่มตั้งแต่บทบาทของโทรเลขที่เข้าไปเปลี่ยนแปลงโฉมหน้าของอุตสาหกรรมในสหรัฐให้กลายเป็นยุคสมัยแรกของอุตสาหกรรมที่วางอยู่บนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์และวิศวกรรม หรือผลกระทบที่มีต่อภาษา (เนื่องจากราคาของคำโทรเลขนั้นจะคำนวณจากปริมาณคำที่ใช้ จนทำให้เกิดการใช้ภาษาแบบวารสารศาสตร์ คือ การใช้คำที่สั้นๆ) หรือผลที่มีต่อความรู้ของคนทั่วไป และโครงสร้างความตระหนักรู้ของผู้คน (ที่สามารถรู้ข่าวคราวจากแดนไกลได้ในเวลาอันรวดเร็ว) รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างโทรเลขกับรูปแบบการสื่อสารคมนาคมที่มีมาก่อนหน้านั้น เช่น ถนน รางรถไฟ การขนส่งทางเรือ ฯลฯ ซึ่ง Carey สรุปว่า โทรเลขนั้นไม่ได้เข้ามา “แทนที่” รูปแบบการสื่อสารและการคมนาคมแบบเดิมๆ ทั้งหมด หากแต่เป็นความสัมพันธ์แบบเข้ามาปรับเปลี่ยนหรือเข้ามาสอดประสานมากกว่า

กล่าวโดยสรุป สำหรับผู้ที่เริ่มสนใจแนวคิดเรื่องการวิเคราะห์การสื่อสารด้วยแนวทางเชิงวัฒนธรรม/วัฒนธรรมศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่มีพื้นฐานความรู้ด้านการสื่อสารในแบบกระบวนทัศน์เดิมมาแล้ว หนังสือเล่มนี้เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้มองเห็นการเปรียบเทียบหรือรอยตะเข็บ รวมทั้งรอยเชื่อมต่อจากสื่อการศึกษาในกระบวนทัศน์เดิมมาสู่กระบวนทัศน์ใหม่ได้อย่างชัดเจน โดยมีข้อมูลรูปธรรมของสหรัฐอเมริกาเป็นตัวช่วยเสริมอธิบายให้กระจ่างชัดยิ่งขึ้น